

УДК 94(438)+327

Наталя Буглай

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА ПОЛЬЩІ ПІСЛЯ ВСТУПУ ДО НАТО

У статті проаналізовано зовнішню політику Польщі після вступу до Північноатлантичного альянсу. Розглянуто різні аспекти реалізації євроатлантичного вибору Республікою Польща в контексті перегляду стратегій безпеки і оборони, адаптації збройних сил до союзних стандартів, участі в операціях союзників, а також сприянні наступному розширенню кордонів НАТО.

Ключові слова: Республіка Польща, зовнішня політика, НАТО, євроатлантична інтеграція, національна безпека.

Польща офіційно стала членом НАТО 20 квітня 1999 р. Після вступу до альянсу перед країною постали нові завдання, тому загальна стратегія політики Польщі у військово-політичній сфері та сфері безпеки також змінилися. Ці зміни полягали у переході від індивідуальної до колективної оборонної стратегії. Побудова оборонної стратегії розвивалась в контексті участі у створенні колективної стратегії НАТО, а також виробленні власної національної стратегії. Євроатлантична інтеграція була і є сьогодні для Польщі засобом зміцнення національної безпеки та підвищення зовнішньополітичного статусу держави.

Проблемам зовнішньої політики Республіки Польща (далі – РП) та деяким аспектам її інтеграції до НАТО та ЄС, а також українсько-польському співробітництву в цій сфері присвятили свої роботи українські й польські дослідники: Л. Алексієвець, М. Алексієвець, С. Антонюк, О. Антонюк, О. Ващенко, С. Стоєцький, Н. Чорна, Є. Бачинський, Я. Дрозд, А. Кжемінський [2]. Не зважаючи на досягнення у висвітленні проблеми, тема євроатлантичної інтеграції РП продовжує залишатися актуальною для вітчизняних дослідників, зважаючи на наявність зростаючого наукового та суспільного інтересу до неї, а також появи нових документів та архівних джерел.

Формально Республіка Польща у колі Угорщини та Чеської Республіки членом НАТО стала 12 березня 1999 р. Того дня у бібліотеці Гаррі Трумена, що в містечку Індепенденс (штат Міссурі), міністр Міністерства закордонних справ Республіки Польща Б. Геремек вручив акцесійні документи держсекретарю США М. Олбрайт. «То великий день, – відзначив він. – Польща повернулася до вільного світу» [12, с. 16]. Через кілька днів державний прапор Польщі, а також Чехії та Угорщини, був урочисто піднятий на флагшток перед Головною штаб-квартирою Альянсу в Брюсселі. Приєднання до НАТО нових членів, що відбулося у 50-ту річницю його створення, безперечно, було доволі символічним.

Даючи оцінку євроатлантичній інтеграції Польщі, очевидним видається факт розв'язання у такий спосіб понад двадцятип'ятирічної дилеми польської зовнішньої політики. «На основі вільного вибору Польща стає членом наймогутнішого і найвпливовішого союзу світу, а водночас – безпосереднім союзником Сполучених Штатів, єдиного суперпротектора світу, та Німеччини, найважливішої держави Європи», – зауважив з цього приводу З. Бжезинський [13, с. 20]. Вступ до НАТО, окрім того, надав полякам відчуття свободи, політичного маневру у внутрішній та зовнішній політиці, а також абсолютно конкретні гарантії безпеки, унеможливаючи цим самим повторення для Польської держави трагічних подій ХХ ст.

Безперечно, у «допущенні» Польщі до альянсу добре помітним було відображення крайньої зацікавленості у цьому Заході. Так, восени 1997 р. під час переговорів з НАТО Польща отримала сімдесят вимог, по виконанні яких, – наголошували союзники, – їй буде надана можливість долучитися до Альянсу. Обґрунтовуючи претензії, Х. Солана констатував, що Організації Північноатлантичного договору потрібні не споживачі безпеки, а «держави, спроможні нести повну відповідальність, включаючи всі варіанти розвитку ризику та всі фінансові зобов'язання» [7]. Проте, як виявилось згодом, на момент вступу до НАТО Польській державі вдалося досягти відповідності лише трьом із зазначених вимог. Зокрема, встановлено цивільний контроль над армією, у шести літаках налагоджено натовську систему розпізнавання «свій-ворог», що унеможливлювала ураження «Міг-29» ракетами Заходу, запроваджено зміни у правничу систему шляхом накладення обмеження щодо осіб, допущених до державних таємниць Польщі і НАТО [11]. Згідно домовленості, на повну адаптацію до союзних стандартів – вже у якості держави-члена – Польща отримала ще майже десять років [16]. Відповідь на питання, безперечно, перебуває у площині геополітичних розрахунків «великих західних держав», головним чином США, настільки зацікавлених у збереженні контролю над Центрально-Східною Європою, що готових навіть до таких, вкрай принципових, поступок. Окрім того, вступ Польщі, а також Чехії та Угорщини до НАТО

був позначений деякими украй важливими, на наше переконання, геополітичними наслідками. Так, у центрі Європи суттєво зменшилася «сіра зона» безпеки, остаточно знівельованими виявилися претензії Росії на вплив у регіоні ЦСЄ, нові члени у співпраці з ЄС отримали підстави для наступних успіхів. Одночасно, реалізація Альянсом політики «відкритих дверей» засвідчила його адаптованість до функціонування у постбіполярному світі з одночасним збереженням відданості колективній безпеці та трансатлантичним зв'язкам.

Зі вступом до НАТО реалізацію Польщею євроатлантичного вибору доцільно розглядати у чотирьох аспектах: в контексті перегляду стратегій безпеки та оборони; в контексті адаптації збройних сил до союзних стандартів; в контексті участі в операціях союзників; в контексті сприяння наступному розширенню кордонів організації.

Не викликає сумніву, що зі вступом до НАТО індивідуальна стратегія безпеки, якою упродовж періоду незалежності послуговувалася Польща, втратила свою актуальність, а тому потребувала серйозного перегляду. Перетворившись на учасника колективної системи безпеки, у формуванні стратегії національної безпеки Польща мала виходити не лише з національних інтересів, але й враховувати інтереси союзників та дотримуватись принципів, закріплених Північноатлантичним договором. З огляду на них, головними пріоритетами політики безпеки РП були визначені: розвиток неконфліктних взаємин по лінії НАТО-Росія, відкритість альянсу для нових членів (насамперед, Литви та Словаччини), розбудова союзниками багатонаціональних збройних сил, дислокація на території прикордонних держав систем розпізнавання і зв'язку, впровадження у доктринальні рішення союзників елементів спільного операційного бачення [10]. Нова «Стратегія безпеки РП» [15], схвалена 4 січня 2000 р., замінила чинні з 1992 р. «Основи польської політики безпеки» і «Політику безпеки та оборонну політику РП» та стала дороговказом у розбудові військово-політичного і безпекового співробітництва з союзниками. Враховуючи національні інтереси, а також вимоги НАТО, відображені у «Стратегічній концепції Альянсу» від 23–24 квітня 1999 р. [8], шляхом застосування політичних та військових засобів офіційна Варшава ставила за мету розвивати євроатлантичні зв'язки, брати участь в операціях по недопущенню конфліктів та з кризового регулювання, здійснювати політику, спрямовану на зміцнення стабільності та безпеки в Європі. Нова стратегія національної оборони документального оформлення зазнала з прийняттям 23 травня 2000 р. «Основ стратегії оборони РП» (четвертої частини «Стратегії безпеки РП»). Скоригована на сучасні геополітичні умови з урахуванням членства держави в Альянсі, аналогічно «Стратегії безпеки РП», вона спрямовувалася не лише на забезпечення найважливіших національних інтересів, але й виражала готовність до виконання союзницьких зобов'язань. Констатуючи, як ніколи раніше, високий рівень національної безпеки, документ засвідчував готовність Польської держави і надалі працювати у визначеному напрямку, будучи при цьому не лише споживачем, але і творцем євроатлантичної системи безпеки.

Остання із серйозними викликами зіткнулася вже у 2001 р. Терористичні акти 11 вересня у Нью-Йорку, Вашингтоні та південно-західній Пенсильванії виявилися своєрідною перевіркою на спроможність Альянсу протистояти ісламському світу й надавати гарантії безпеки державам-членам. Заради обговорення питань боротьби з тероризмом та погодження дій щодо цього, офіційна Варшава ініціювала проведення у листопаді 2001 р. міжнародної конференції, до участі у якій долучилися представники сімнадцяти держав Європи, а також спостерігачі від США, Росії, Туреччини, НАТО та ОБСЄ, чим вкотре продемонструвала свою підтримку Пентагону, а разом активність у виконанні обов'язків союзного членства. Засвідчуючи солідарність із Вашингтоном, присутні заявили про готовність поєднати зусилля задля взаємної протидії терористичним загрозам. Відповіддю Польщі на схвалений у ході Варшавської зустрічі План дій щодо спільної боротьби з тероризмом стало створення спеціального підрозділу при Міністерстві оборони та Директорату операцій при Генеральному штабі, покликаних адаптувати армійські підрозділи до участі у контртерористичних операціях [6, с. 168]. Для посилення захищеності держави від терористичних загроз, окрім того, було збільшено видатки на оборону (сукупно у 2001 р. вони склали 15 млрд злотих або 8,3 % бюджету РП) [6, с. 169].

Відповідаючи на тероризм та деякі інші глобальні загрози (розвиток ядерних програм в Ірані та КНДР, мілітаризація Китаю, Індії, Пакистану та Росії, зростаюча непередбачуваність авторитарних режимів у державах Сходу, соціально-політичне становище на Балканах, активізація інформаційних війн тощо), урядова Варшава пішла на перегляд безпекової стратегії. У новій редакції «Стратегія національної безпеки РП» [14] 22 липня 2003 р. була схвалена урядом та 8 вересня 2003 р. підписана президентом А. Квасневським. Аналогічно попереднім, нова стратегія враховувала взаємообумовленість безпеки Польщі та безпеки союзників і виходила з пріоритетності для Європи «парасольки НАТО», єдино спроможної до надання Європі та світу загалом гарантій безпеки.

Паралельно з переосмисленням національних доктрин безпеки та оборони керівництво РП розгорнуло масштабну роботу щодо реструктуризації та технічної модернізації збройних сил. Відповідно до програми, схваленої у 2001 р. Генеральним штабом Республіки Польща, упродовж п'яти років польська армія мала досягти рівня підготовки середньостатистичного члена НАТО, перш за все у сфері розвідки, протиповітряної оборони та взаємного командування, а також індивідуальної підготовки особового складу. На рахунок останнього, передбачалося суттєво скоротити чисельність кадрового складу армії, водночас забезпечивши підвищення рівня його освіти та практичної підготовки. Видатки, заплановані на реалізацію програми, були визначені на рівні 1,95 % ВВП [6, с. 166]. Проте, як виявилось згодом, для модернізації збройних сил запланованих коштів виявилось замало, відтак для проведення реформи польська влада почала шукати додаткові можливості. Зокрема, йшлося про отримання у подарунок або купівлю в держав-членів Альянсу за зниженими цінами зношеної бойової техніки [6, с. 167].

Перейшовши на стандарти союзників та рухаючись у напрямку забезпечення збройних сил найновішою технікою, Польща суттєво покращила перспективи участі у реалізації широкого спектру бойових завдань. Так, вже в березні – червні 1999 р. польські військові були задіяні в операції НАТО «Союзнницька сила», пов'язаній зі здійсненням повітряного контролю над Сербією, а влітку 1999 р. у рамках реалізації миротворчої операції «Спільний вартовий» розпочали миротворчу діяльність у Косово. І хоча військові контингенти у цих операціях були представлені здебільшого силами США, задіяність у них польських військових була важлива, насамперед, у якості символу нового становища Польщі як члена та надійного учасника НАТО.

Важливим з точки зору інтеграції збройних сил Польщі у багатонаціональні структури НАТО, а також захисту північно-східного флангу союзу було ініціювання у березні 1999 р. міністрами оборони РП, Німеччини та Данії утворення спільного воєнного корпусу «Північ – Схід» [1, с. 11]. І хоча співпраця між трьома державами розвивалася ще з 1995 р., підстави бути організаційно оформленою вона отримала лише з приєднанням РП до НАТО. Установчі документи сторонами були підписані у 1998 р., а зарахування корпусу до бойових частин НАТО відбулося через півр. після приєднання до нього Польщі – у вересні 1999 р. Прийшовши на зміну німецько-датському корпусу, сформованому у період «холодної війни», корпус не лише змінив свою місію, але й місце розташування штабу командування – відтепер він розмістився у польському місті Щецин. На момент утворення у лавах корпусу працювали майже 70 тис осіб, у розпорядження яких перебувало 700 одиниць бронетанкової техніки, а також артилерія, бойові і транспортні вертольоти [4, с. 198]. У 2002 р. у якості асоційованого члена Польща приєдналася до єврокорпусу, учасниками якого є десять європейських держав (у т. ч. Німеччина та Франція). І хоча військових підрозділів у його складі РП не має, у штабі командування трудяться 18 польських офіцерів [1, с. 15].

Згідно затвердженого у 2001 р. оборонного плану штабу Верховного головнокомандування об'єднаними збройними силами НАТО, упродовж 2001–2006 рр. збройні сили РП мали взяти участь у виконанні 180 різноманітних союзнницьких завдань [6, с. 168]. Показово, що така ж кількість заходів упродовж зазначеного періоду була запланована для Великобританії та Німеччини. Упродовж аналізованого періоду Польща долучилася до всіх миротворчих операцій та навчально-стабілізаційних місій, зокрема операцій «Суттєві жнива» (серпень – вересень 2001 р.), «Бурштиновий лис» (вересень 2001 р. – грудень 2002 р.) та «Союзнницька гармонія» (січень – березень 2003 р.) у Македонії, операції «Активні зусилля» (з жовтня 2001 р.) на територіальних водах країн Середземного регіону, операції з підтримання безпеки в Афганістані силами контингенту ISAF (з серпня 2003 р.), Навчальній місії НАТО в Іраку (з липня 2004 р.) [3]. На відміну від попередніх, що реалізовувалися великими оборонними силами, ці операції були дрібномасштабними й спрямованими не стільки на розв'язання криз, як на їх недопущення. Посередництвом участі у них Республіка Польща робила внесок у посилення організації і духу союзнницької солідарності, паралельно трансформуючи національну оборонну систему.

У березні 2003 р. польські військові (початково чисельністю 200 осіб, а пізніше – 2500 осіб) долучилися до операції «Свобода Іраку» – однієї з найбільш неоднозначних за весь період існування Альянсу. Ініційована США за підтримки Великобританії, військова інтервенція в Ірак (під прикриттям ідеї захисту світу від терористичної загрози) не лише стала випробуванням для союзників, проходження якого закінчилося розвалом чотирикутника Вашингтон-Лондон-Париж-Берлін, з одного боку, та наростанням напруження у взаєминах Франції і Німеччини з Польщею, з іншої, але й спричинила до завершення процесу самоідентифікації останньої з одночасним набуттям нею авторитету «троянського коня» США в Європі [5]. Відзначимо, що рішення про участь польських військових в антисаддамівській кампанії, проведення якого через уряд та парламент РП стало можливим лише завдяки рішучій позиції А. Квасневського та прем'єра Л. Міллера, з моменту схвалення й упродовж всього періоду реалізації гостро критикувалося

суспільством. Разом з тим, питання про виведення польських сил з Іраку на порядок денний не ставилося. Певною мірою напругу вдалося подолати завдяки дивідендам, отриманим у вигляді встановлення Польщею контролю над одним із окупованих секторів та здійснення командування багатонаціональною дивізією «Центр-Південь». Позитивними наслідками для Польщі, окрім того, можна вважати зростання її значущості на міжнародному рівні, поглиблення співпраці з державами-учасниками анисаддамівської коаліції, насамперед США. Позиціонуючи себе як держава – головний прихильник збереження на європейському континенті американського впливу, Польща мала на меті у такий спосіб віддячити американцям за постійну підтримку (починаючи з президента В. Вільсона, зусиллями якого у 1918 р. відбулося відродження Польської держави), а разом з тим, обґрунтувати свої претензії на домінування у регіоні ЦСЄ [9, с. 160].

Зі вступом до альянсу, важливим напрямом зовнішньополітичної активності РП визначалося сприяння процесу наступного його розширення у східному напрямку. На переконання урядової Варшави, розбудова тісних контактів з сусідами на східному польському кордоні була важливим внеском у зміцнення євроатлантичної системи безпеки й запорукою недопущення поділу Європи на сфери впливу НАТО та Росії. Зацікавленість у вступі до НАТО сусідніх держав, перш за все Словаччини, Литви, Латвії та України, окрім того, зумовлювалася прагненням Польщі шляхом оточення себе «молодшими членами» зміцнити власну позицію в Альянсі й утвердитися у якості лідера Центрально-Східної Європи, водночас захистившись від російської загрози. І хоча на той час Альянс не був готовий до наступного розширення, офіційна Варшава зі зростаючою активністю виступала на підтримку пронатовських зусиль країн-кандидатів, утверджувалася у якості адвоката їх інтересів. Засадничими завданнями у цій царині визначалися перехід Польської держави від політичної підтримки до практичних, розрахованих на тривалу перспективу, дій, посилення співпраці в оборонній сфері, передача зацікавленим сторонам польського досвіду євроатлантичної інтеграції, який, на переконання експертів, у цілому є придатним для застосування як країнами ЦСЄ, так і пострадянськими державами, насамперед Україною. Серед здобутків співпраці з останньою – діяльність Укрполбату, спільна участь у миротворчих операціях у Косово та Іраку, створення побратимських авіачастин з наступною їх дислокацією у Кракові та Львові, а також постійне сприяння Польщею нашій державі у розбудові зв'язків з Альянсом, у тому числі в аспекті отримання Плану дій щодо членства (далі – ПДЧ). Безперечно, тісні взаємини регіональної співпраці виявилися тим чинником, який суттєво посприяв спочатку інтеграції РП до НАТО, а пізніше посиленню її ваги серед союзників.

Тож, від проголошення курсу на інтеграцію до НАТО до його реалізації, євроатлантичне спрямування стало ключовим зовнішньополітичним вектором країни. Вступ Польщі до НАТО не ставилася під сумнів ні офіційною Варшавою ні польською громадськістю, і став вдалою реалізацією стратегії безпеки та оборони. Окрім зростання рівня національної безпеки РП, приєднання держави до Альянсу уможливило подолання так званого «ялтинського порядку», характерного спричиненим Другою світовою війною політичним та мілітарним поділом континенту, піднесення ролі союзу у гарантуванні безпеки Європи, а разом з тим посилення американської її складової. Водночас вступ до НАТО ознаменував початок у новітній польській історії нового етапу, з притаманними йому переглядом національної стратегії оборони, модернізацією та реструктуризацією збройних сил, задіяністю у реалізації союзної політики, у тому числі шляхом участі у бойових операціях Альянсу й сприяння наступному розширенню його кордонів.

Список використаних джерел

1. Багатонаціональні військові формування НАТО, ЄС і ОДКБ. Можливості для України: аналітична доповідь / А. І. Шевцов, О. І. Їжак, О. В. Гавриш. – Дніпропетровськ, 2011. – 36 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dp.niss.gov.ua/public/File/docs/Eur-Mil-Co.pdf>.
2. Алексієвець Л. Польща: на шляху до НАТО та ЄС / Л. Алексієвець, М. Алексієвець, Н. Чорна. – Тернопіль: Вектор, 2012. – 268 с.; Антонюк С., Антонюк О. Інтеграція Республіки Польща до НАТО (1989–1999 рр.) / С. Антонюк, О. Антонюк // Університет. – 2009. – № 5. – С. 37–46.; Ващенко О. Співробітництво України та Польщі у американській проєкції євроатлантичної безпеки / О. Ващенко // Актуальні проблеми вітчизняної та всесвітньої історії: Збірник наукових праць. Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету. – Випуск 22. – Рівне, 2011. – С. 127–131.; Стоєцький С. В. Україна в зовнішній політиці Республіки Польща: євроатлантичний та європейський інтеграційний вимір: автореф. дис...канд...політ.. наук: спец. 23.00.02 «Політичні інститути та процеси» / С. В. Стоєцький. – К., 2007. – 18 с.; Чорна Н. М. Нормативно-правове забезпечення інтеграції Польщі у європейські та євроатлантичні структури / Н. М. Чорна // Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Вип. 11. Серія: Історія: Збірник наукових праць / за заг. ред. проф. П. С. Григорчука. – Вінниця, 2007. – С. 307–314; Baczyński J. NATO, godzina zero / J. Baczyński // Polityka. – 1999. – № 12. – S. 15–16, 18.; Drozd J. Status militarny obszaru byłej NRD a polska polityka zbliżenia z NATO / J. Drozd // Sprawy Międzynarodowe. – 1994. – № 2. – S. 109–116.; Krzeminski A. Rzeczpospolita Europa: NATO to nie tylko Ameryka / A. Krzeminski // Polityka. – 1999. – № 12. – S. 40–41. 3.

Литвин С. Еволюція стратегічної концепції Північноатлантичного альянсу та його військові операції / С. Литвин // Воєнна історія. – 2008. – № 2 (38) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://warhistory.ukrlife.org/2_08_6.html. 4. Ліпкевич С. Я. Військове будівництво Республіки Польща на шляху інтеграції в НАТО / С. Я. Ліпкевич // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – 2006. – № 572. – С. 193–199 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ena.lp.edu.ua:8080/bitstream/ntb/30912/1/33.pdf>. 5. Осадчук Б. Трикутник Вашингтон – Лондон – Варшава: стане Польща союзником чи буде сателітом? / Б. Осадчук // Дзеркало тижня. – 2003. – 4 липня [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/POLITICS/trikutnik_washingtonlondonvarshava_stane_polscha_soyuznikom_chi_bude_satelitom.html. 6. Сергеев Д. В. Польша: четыре года в НАТО / Д. В. Сергеев // Актуальные проблемы Европы. НАТО: проблемы и перспективы трансформации: сб. научн. трудов. – М., 2004. – С. 163–186. 7. Солана Х. Побудова оновленої НАТО для Європи / Х. Солана // НАТО рев'ю. – 1997. – Спеціальний випуск. – С. 3. 8. Стратегічна Концепція Альянсу [Затверджена главами держав і урядів, які взяли участь в засіданні Північноатлантичної ради у Вашингтоні (Федеральний округ Колумбія) 23–24 квітня 1999 р.] [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nato.int/cps/uk/natohq/official_texts_27433.htm. 9. Тимків Я. Теорія і практика сучасної європейської політики безпеки: приклад Польщі: навч. посіб. / Я. Тимків. – Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2011. – 224 с. 10. Токар Л. П. Компаративний аналіз концепцій і стратегій національної безпеки країн Центральної та Східної Європи (ЦСЕ) в контексті зовнішньої політики РФ та США / Л. П. Токар // Стратегічна панорама. – 2001. – № 3–4. – С. 35–42. 11. Україна і Польща після розширення НАТО (з міжнародного семінару) // Політика і час. – 2000. – № 5–6. – С. 16–33. 12. Waczyński J. NATO, godzina zero / J. Waczyński // Polityka. – 1999. – № 12. – S. 15–16, 18. 13. Brzeziński Z. Cztery kręgi świata / Z. Brzeziński // Polityka. – 1998. – № 3. – S. 20–21. 14. Strategia Bezpieczeństwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej. Warszawa, 8 września 2003 r. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.msz.gov.pl/resource/7d18e04d-8f23-4128-84b9-4f426346a112>. 15. Strategia Bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej. Warszawa, 4 stycznia 2000 r. // Zbiór dokumentów – 2000. – № 1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zbiordokumentow.pl/2000,nr.1/>. 16. Wągrowka M. Dziesięć lat na integrację wojskową / M. Wągrowka. – Rzeczpospolita. – 1998. – 23 stycznia. – S. 6.

Наталья Буглай

ВНЕШНЯЯ ПОЛИТИКА ПОЛЬШИ ПОСЛЕ ВСТУПЛЕНИЯ В НАТО

В статье проанализирована внешняя политика Польши после вступления в Североатлантический альянс. Рассмотрены разные аспекты реализации евроатлантического выбора Республикой Польша в контексте пересмотра стратегий безопасности и обороны, адаптации вооруженных сил к союзным стандартам, участия в операциях союзников, а также содействию следующему расширению границ НАТО.

Ключевые слова: Республика Польша, внешняя политика, НАТО, евроатлантическая интеграция, национальная безопасность.

Natalia Buglay

FOREIGN POLICY OF POLAND AFTER ENTERING INTO NATO

In the article the foreign policy of RP is analysed after entering into North-Atlantic alliance. The different aspects of realization of evroatlantic choice are considered by Republic Poland in the context of revision of strategies of safety and defensive, adaptation of military powers, to the allied standards, participating in the operations of allies, and also assistance next expansion of NATO scopes.

Key words: Republic of Poland, foreign policy, NATO, evroatlantic integration, national safety.